

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Γραφεῖα : Σοφοκλέους 10 Τηλ. 34.659	ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ 1 — 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1946	ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. "Ετος ΙΒ' ἀριθ. φύλ. 29 (123)
--	---	---

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΜΙΑ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Μία ἐπιδρομή κατὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων ἀπετράπη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Ἐπρόκειτο νὰ ἐγκριθῇ ἐν Συμβουλίῳ τοῦ Ταμείου ἡ ἀπονομή συντάξεως καὶ εἰς τοὺς λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἐδελουσίως ἐξεληθόντας ἢ μέλλοντας νὰ ἐξέλθουν ὑφ' οὓς ὄρους καὶ δελεαστικὰς παροχὰς ἐγένετο ἡ ἐδελουσία προκειμένου περὶ λευκαθέντων ἐν τῇ Ὑπηρεσίᾳ παλαιῶν Συναδέλφων. Τοῦτο, προεξοφλουμένης καὶ τῆς ικανοποιήσεως τοῦ αἰτήματος τῶν ἐδελουσίως ἐξεληθόντων περὶ εἰσπράξεως τῶν συνερχειακῶν ἀμοιβῶν, δὰ ἄνοιγε τὴν ὄρεξιν εἰς κόσμον δλόκληρον ἵνα, μετὴν χρησιμοποίησιν ἀνομολογήτων μέσων, ἀποχωρήσῃ εἰς νεαρῶτάτην ἡλικίαν εἰς βάρος τῆς κοινωνίας, εἰς βάρος τῶν Τραπεζῶν, εἰς βάρος ἡμῶν τῶν ἐργαζομένων καὶ εἰς βάρος τοῦ ἀναιμικωτάτου Ταμείου Συντάξεων. Οἱ ἐν τῷ Συμβουλίῳ τοῦ Ταμείου ἐκπρόσωποι τῶν Συλλόγων Ἐθνικῆς, Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς ἔδωσαν πραγματικὴν μάχην καὶ ἐκέρδισαν τὸ ζήτημα, ἀρνηθέντες σύνταξιν εἰς νεαροὺς Συναδέλφους. Ἡ κερδιθεῖσα μάχη ἔχει βαθυτέραν ἔννοιαν. Ἐδόθη νὰ ἐννοηθῇ ὑπὸ τῶν Διοικήσεων ὅτι δὲν μποροῦν πλέον νὰ μὴ σκέπτονται πολὺ καλὰ ἐκεῖνο ποῦ ἐκάστοτε ἀποφασίζουσι. Ἐὰν θέλουσι αἱ Διοικήσεις νὰ κάμουν ἀποσυμφόρησιν καὶ ἐξυγιάνουσιν δὰ τὴν πραγματοποιήσουσι εἰς βάρος τῶν Τραπεζιτικῶν Ἰδρυμάτων καὶ οὐχὶ εἰς βάρος τοῦ Ταμείου, οὔτινος σκοπὸς εἶναι ἡ συντήρησις τῶν πτωχῶν ἀπομάχων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των. Ὅταν δὲ ἡ ἐξυγιάνουσι γίνῃ εἰς βάρος τῶν Τραπεζῶν εἰ-

ναι φυσικὸν τὸ Προσωπικὸν νὰ ἐξεγερθῇ οὐσσωμον ὅταν πρόκειται νὰ γίνουσι ρουσφέτια εἰς βάρος τῶν ἐξόδων διαχειρίσεως, δηλαδὴ εἰς βάρος των, ὡς ἐκεῖνα, ἄτινα ἔλαβον χώραν εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ ὅποια ἀποτελοῦν σκάνδαλον ικανὸν νὰ ἀπασχολήσῃ γενικώτερον καὶ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν τύπον. Ἰδοὺ διατίζητοῦν οἱ Σύλλογοι νὰ μετέχουσι εἰς ὅλα τὰ Συμβούλια (προαγωγῶν, πειδαρχικά, Ὀργανισμῶν καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ Γενικὸν Συμβούλιον). Εἶναι μεγάλη ἡ νίκη αὕτη τῶν Συλλόγων καὶ ὅσοι τυχόν δὲν ἔχουσι ἐννοήσει πλήρως τὴν σημασίαν τῆς συλλογικῆς ἰδέας καὶ τὸν ρόλον τῶν Συλλόγων δὰ πρέπη τῶρα πλέον νὰ ἀναφωνήσουσι: «Ζήτημα ἡ Συλλογικὴ ἰδέα». Διότι οἱ Σύλλογοι δὲν περιεφρούρησαν διὰ τῆς στάσεώς των μόνον τὸ Ταμεῖον Συντάξεων, ἀλλὰ ὑπηρετήσαν καὶ τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην, διότι ἐρράπισαν τὴν φαυλοτητα καὶ τὸ ρουσφέτι, τὸ ὅποιον ἀνέμενε, ἔξω τῆς αἰθούσης τοῦ Συμβουλίου, ἐναγωνίως τὴν ἀπόφασιν, διὰ νὰ ξεμυτίσῃ ἐν ὅλῃ τῷ θρασυτήτι. Τέλος προσέφερον καὶ εἰς τὰς Διοικήσεις πολῦτιμον ὑπηρεσίαν, διότι οὕτω τὰς ἀπήλλαξαν ἀπὸ ἀνυπερβλήτους καὶ δυσβαστάκτους πιέσεις. Διότι ποῦ ἠκούσθη, τὰ χδεσινὰ παιδαρέλια, νὰ ζητοῦσι ἐδελουσίαν ἐξόδων καὶ τὰ ὅποια, ὡς τόσο, ἔχοντα τὰ μέσα των, δὰ δελήσουσι νὰ τὰ χρησιμοποιήσουσι χωρὶς τὸν ξενοδόχον;

ΣΧΟΛΙΑ

Διὰ τὸν κ. Μιχ. Αἰλιανὸν

Εἶναι ἀναμφισβήτητος —καὶ δὴ ἤτο ἄδικον ἔαν δὲν τὸ ἐτονίζομεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Τραπεζιτικῆς»— ἡ συμπάθεια ἣν τρέφει ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας καὶ συγχρόνως Ὑφυπουργὸς τοῦ Συντονισμοῦ κ. Μιχ. Αἰλιανὸς πρὸς τὴν τάξιν τῶν Τραπεζιτικῶν Ὑπαλλήλων, τοὺς ὁποίους λιαν εὐστόχως προσαγορεῖται κατὰ τὰς ἀκροάσεις, εἰς ἃς πάνυ προθύμως τοὺς δέχεται, «Συντεχνίτας του». Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του τοῦτου δὲν ὑπῆρξε πλατωνικόν, ἀλλὰ ἔμπρακτον καὶ καρποφόρον. Δὲν πρόκειται νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰς περιπτώσεις τῆς θετικῆς του συμβολῆς καὶ τῶν πρωτοβουλιῶν, ἃς ἀνέπτυξε πρὸς προώδησιν τῶν ζητημάτων τῆς τάξεώς μας, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι οἱ Σύλλογοι τῶν Τραπεζιτικῶν ἔκκεινοι οἵτινες δὲν ἀναγνωρίζουν τὰς ἀρίστὰς διαθέσεις του καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῶν ζητημάτων των ἐκ μέρους τοῦ κ. Ὑπουργοῦ. Πολλὴ περισσότιον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀρνηθῆ τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας ὁ Σύλλογος τῶν Ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ὅστις εἶχε πάντοτε ἰδιαίτερος λόγους νὰ ὑπολογίσῃ εἰς τὰ φιλικὰ πρὸς τοὺς Τραπεζιτικούς αἰσθήματα τοῦ κ. Αἰλιανοῦ. Ἡ ἀχαριστία εἶναι ἀπὸ τὰ τελεῖα ἐκεῖνα φυτὰ, τὰ ὁποῖα δὲν ἀναπτύσσονται εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, οὔτε καὶ εἰς κανέναν ἄλλου Τραπεζιτικοῦ ἰδρύματος. Εἶναι τελειῶς περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ εὐμενῆς ἀντιμετώπισις τῶν ζητημάτων μας ἐκ μέρους τοῦ κ. Αἰλιανοῦ ἐξήρθη ὅλως ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδίαν μας. Ἡδῆ, ἄτε ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐγγύρισε περισσότερο τοὺς Τραπεζιτικούς καὶ ἐξ ἀφόρητης προχθεσινής συνομιλίας μας, ἥτις—διὰ τὴν νὰ τὸ ἀποκρίψωμεν— μᾶς ἐδημιούργησε μερικὰ κενά, ἢ ἐκ 15.000 Ὑπαλλήλων τάξις μας ἀναμένει, ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας —ἐκτός τῆς ὀριστικῆς ἐπιλύσεως τῶν οἰκονομικῆς φύσεως ζητημάτων μας— νὰ μάθῃ ἐπὶ πλέον ἀπὸ τὸν Ὑπουργόν κ. Αἰλιανόν, ἔαν πρόκειται νὰ ἴδωμεν πραγματοποιήσας ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του τὰς διεκδικήσεις μας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἀνήκουν καὶ τῶν ὁποίων ἡ παραχώρησις δὲν ἀποτελεῖ εἰμῆ διασάφωσιν αἵματος εἰς τὰς μεταξὺ Κεφαλαίου καὶ Ἐργασίας ἐμαλὰς καὶ ἀρμονικὰς σχέσεις, ὡς τὰς ἐπεδύμων καὶ τὰς ἐπιθυμοῦν πάντοτε οἱ εἰς τὰς Τραπεζὰς ἐργαζόμενοι.

Κανείς, ἀλλὰ περισσότερο ὄλων ὁ κ. Αἰλιανός, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραγνωρίσῃ τὴν συμβολὴν καὶ τὸν ρόλον τῶν Τραπεζιτικῶν Ὑπαλλήλων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἐθνικῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου. Ἡ ἀξίωσις των συνεπᾶς, ὡς ὄργανωμένον κατὰ Τραπεζαν συνόλον καὶ ὡς Ὁμοσπονδίας Τραπε-

ζιτικῶν Ὑπαλλήλων περὶ συμμετοχῆς των εἰς τὰ Ὑπηρεσιακὰ καὶ Γενικὰ Συμβούλια, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκπροσωπήσεως καὶ τοῦ παράγοντος «ἐργασία» εἶναι εὐλογος, δικαία καὶ δημιουργικὴ, ὅταν μάλιστα ἡ τριαυτὴ ἐκπροσωπήσις—πρὸ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν δὴ ἀποτελεῖ παρὰ μίαν καταδλιπτικὰς μειοψηφοῦσαν παράστασιν— δὴ ἐξουδετερώσῃ τὸ αὐσιῶδες μειονέκτημα τῆς μονομεύρου συνδέσεως τῶν Συμβουλίων. Πέραν ὅμως τῶν ἀνωτέρω ἐπιχειρημάτων ὑπάρχει καὶ ἄλλη πλευρά, ἥτις ἐπιτάσσει τὴν θύσιν μέρους τῶν ὄχι πάντοτε ἀφόγως ἀσκουμένων δικαιωμάτων εἰς τὸ Ἐθνικὸν καὶ κοινωνικὸν συμφέρον. Κτὶ ὑπ᾿ ἔξωθεν, ὅτι ἐκνοσοῦμεθα. Ἴδού τί ἀναμενομεν ἀπὸ τὸν κ. Αἰλιανόν καὶ ἀπὸ τὴν σημερινὴν Κυβέρνησιν.

Ὁ νέος Προσωπάρχης καὶ ὁ προκάτοχός του

Καθῆκον τοῦ Συλλόγου εἶναι κατ' ἀρχήν, νὰ περιβῆλῃ πάντα—νέον ἀξιωματοῦχον ἐν τῇ Τραπεζῇ μὲ τὴν ἀμέριστον ὑποστήριξιν του, χωρὶς καμμίαν εἰς ἑαυτοῦ προκατάληψιν. Τὸ καθῆκον τοῦτο ἔχομεν κατὰ μείζονα λόγον ἀέναντι τοῦ νέου Προσωπάρχου, ἀφοῦ ὁ κ. Πέτρος Μαριόλας, καθ' ὅλην τὴν ἐν Τραπεζῇ σταδιοδρομίαν του ὑπῆρξε σεμνὸς καὶ συμπαθέστατος καὶ πρὸ παντὸς ἰκανὸς καὶ ἄξιος Συναδέλφους. Ἡ διάψυσις ὅμως ἦν ἐδοκίμασε τὸ Προσωπικὸν μὲ τὸν προκάτοχόν του, μᾶς ἐπιβάλλει νὰ μὴ προεξοφλήσωμεν τὴν πολιτείαν τοῦ νέου, τὴν ὁποίαν πάντως ἐλπίζομεν φιλοπαλληλικῶν ἐπὶ ἀγαθῶ καὶ τοῦ ἰδρύματος καὶ τοῦ Προσωπικοῦ. Τὸν Προσωπάρχην ὁ Σύλλογος τὸν θέλει δίκαιον, αὐστηρότατον, ἀκέραιον, μὲ παρησίαν γνώμης πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, μὲ πρόγραμμα καὶ μὲ ὑπηρεσιακὴν καὶ συναδέλφικην φιλοτιμίαν, ἀλλὰ καὶ στοργικὸν καὶ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τοὺς τύπους, προκειμένου νὰ φανῇ χρήσιμος καὶ προστάτης τοῦ πραγματικῶς πάσχοντος ἢ ἀδικουμένου Συναδέλφου. Ἀρκετὴ εἰς αὐτόν, ὅπως καὶ εἰς ἕνα Πρόεδρον Συλλόγου, εἶναι ἡ ικανοποίησις τὴν ὁποίαν δὴ δοκιμάσῃ, ἔαν κατορθώσῃ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ πραγματικὰ συμφέροντα τοῦ Προσωπικοῦ, χωρὶς νὰ ἐπιδιώξῃ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ δεχθῆ ἐπὶ εὐκαιρίᾳ ἢ συνεικίᾳ τῆς ἀσκήσεως τοῦ λεπτοτάτου αὐτοῦ λειτουργήματος, ὑπὲρ αὐτοῦ ὕλικὰς ἐμοιβὰς καὶ ἠθικὰς διακρίσεις, ἐμφανεῖς ἢ συγκεκαλυμμένας, εἴτε καθ' ὁ διάστημα κατέχει τὸ ἀξίωμα, εἴτε μεταγενεστέρως. Πατὲρ δὲν δὴ μεταμεληθῆ δι' αὐτό. Ὁ προκάτοχος τοῦ νῦν Προσωπάρχου δὲν μᾶς ἔδειξεν ὅτι συνεκέντρωνεν ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα. Κρίμα. Διότι ὅλοι μας γνωρί-

ζομεν ὅτι τὸ Προσωπικόν, μερικά ἀξιώματα, ὡς τὰ ἀνωτέρω, τὰ ἐννοεῖ με πολὺν ἀλτρουϊσμόν, μὲ ἄκομη· περισοτέρον εὐδιξιαν· ἐκ μέρους τῶν ἀσκούτων αὐτὰ καὶ με ἀνάλωσιν των πραγματικῆν.

Ἐδικουῦνται οἱ Λογισταί

“Ὅλοι οἱ φέροντες τὸν βαθμὸν τοῦ Λογιστοῦ, ἐν τῇ ἰδικῇ μας Τραπεζῇ, ἀδικουῦνται μισθοδοτικῶς. Μέσα εἰς τὴν γενικὴν δυστυχίαν, ἡ ἐδικὴ εἰδικῶς τῆς κατηγορίας τῶν Λογιστῶν δημοουργεῖ ἀνισότητος, καὶ ἐξηγούμεθα: Οἱ Λογισταί, ἔχουν ὑπηρεσίαν ἀπὸ 15—25 ἐτῶν καὶ ἐκτὸς ἀσημάντων ἐξαιρέσεων δὲν εἶναι ἐπιδοματοῦχοι, δεδωμένον ὅτι τὰς θέσεις κατέχουν οἱ φέροντες ἐσθμὸν Τμηματάρχου. Ἡ ἐναντι τῶν ἐπιδοματούχων Τμηματάρχων διαφορά ἀποδοχῶν τούτων εἶναι ἐκδήλωσις μεγαλύτερα τοῦ δέοντος. Ἄλλὰ ἀδικουῦνται καὶ ἐναντι τῶν Ὑπολογιστῶν, ἀπὸ τοῦς ὁποῖους διαφέρουν, ἄλλοι μὲν κατὰ 5 ο)ο λόγω ἐπιδόματος πολυετίας· καὶ κατὰ ἄλλο τόσον λόγω διαφορᾶς μισθοδοσίας καὶ ἄλλοι (ὅσοι τούτέστι ἔχουσι ὑπηρεσίαν ἀνωτέραν τῶν 20 ἐτῶν) διαφέρουν κατὰ 20 ο)ο παρά τὸν ὀπλάσιον καὶ πλέον χρόνον ὑπηρεσίας ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν τῶν Ὑπολογιστῶν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Βαθμὸς τοῦ Λογιστοῦ εἶχε καὶ προπολεμικῶς ἀναγνωρισθῆ ὅτι ἀποτελεῖ μίαν βαθμίδα, τὴν ὁποίαν ὅταν τὴν κατελάμβανεν ὁ ἐργαζόμενος τοῦ προσεπόριζε—σὺν τοῖς ἄλλοις—καὶ κάποιαν οἰκονομικὴν προώθησιν ἀσυνήθη ἢ εἰς τοὺς προηγούμενους βαθμούς. Τοῦτο σήμερον δὲν συμβαίνει καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ διορθωθῆ ἀμέσως. Καὶ δὴ διορθωθῆ, ἐὰν εἰς τοὺς μὴ ἐπιδοματούχους λόγω θέσεως Λογιστᾶς, εἰς τὸ Κεντρικὸν καὶ εἰς ἅπαντα τὰ Ὑπὸματα, δοθῆ προσαυξήσεως καὶ καθ' ὃ διάστημα διαρκεῖ ἡ ἀρρυθμίαι εἰς τὸ μισθολόγιον, εἰδικὸν μηνιαῖον ἐπίδομα ἐσθμοῦ κλιμακωτὸν, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ (Λογιστῆς Β'. ἀνευ προσαυξήσεως, Λογιστῆς Β'. με προσαυξήσιν, Λογιστῆς Α'. ἀνευ προσαυξήσεως, Λογιστῆς Α'. με προσαυξήσιν). Ἐπὶ τοῦ ὧς ἄνω ἐπιδόματος δὲ πρέπη νὰ ὑπολογίζηται ἀπαραίτητως καὶ ἡ συνεργειακὴ ἀμοιβή. Τὸ αἰτημᾶ μας τοῦτο εἶναι δικαιοτάτον καὶ δι' ἕνα πρόσδετον λόγον, ὅτι, δεηλαθῆ, καὶ ἑπιτοῦδα καὶ εἰς τὰ Ὑπὸματα οἱ πλείστοι τῶν Λογιστῶν ἀσκούν ἐλεγκτικὰ καθήκοντα. Εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος τὸ ζήτημα τοῦτο ἔχει λιθῆ ἀδορύθως διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐπιδόματος θέσεως, ἧτοι δραχμῶν 85.000, ὅπερ λαμβάνουν σχεδὸν ἅπαντες οἱ φέροντες τὸν βαθμὸν Λογιστοῦ, εἰς δὲ τὴν Ἀγροτικὴν κρατεῖ σκέψις καὶ τακτοποιηθῆ ὁμοίως. Οἴκοθεν νοεῖται ὅτι καὶ οἱ μὴ ἐπιδοματοῦχοι Τμηματάρχαι καὶ ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰ Ὑπὸματα δὲν δὴ πρέπη νὰ ὑπολειφθῶσιν. Ὁ κ. Διοικητής, ὅστις καὶ ἐσχάτως μᾶς ἐδήλωσεν ὅτι

δὴ τὸν εὐρωμεν πάντοτε συνήγορον ὑπὲρ τῶν αὐξήσεων, ἄς ἐξετάσῃ τὴν σεμνοτάτην ταύτην πρότασιν καὶ ἄς τὴνν πραγματοποίησῃ ἄμεσως με τὴνν πεποιθῆσιν ὅτι οὕτω ἐναρμονίζηαι τὰς ἀπόψεις του ὄχι μόνον πρὸς τὴν θεωρίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴνν πράξιν καὶ ἐπὶ πλέον δὴ ἀπομακρυνθῆ δι' οὗτοῦ ἀπὸ τοῦς τύπους προκειμένου νὰ ἱκανοποιῆ τὸ Προσωπικὸν καθ' ὃν τρόπον ἔχει ρητῶς ὑποσχεθῆ, ὡς, τούτέστιν, καὶ ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος καὶ με τὴνν εὐεβαίότητα ὅτι οἰκοδομεῖ καὶ μάλιστα ἐπὶ στερεῶν βάσεων.

Διὰ τοῦ ὧς ἄνω προτεινομένου προσωρινοῦ μέτρου, ἐνῷ ἡ μηνιαία ἐπιβάρυνσις δὲν δὴ εἶναι αἰσθητῆ εἰς τὸ σύνολον τοῦ μισθολογίου, λυτεῖαι κατὰ ἕνα τρόπον τὸ ζήτημα τῶν ἀσκούτων χρεῖ Ἐλεγκτοῦ, οἷτινες δὲν ἔχουσι ὀνομασθῆ ἐγκυκλιῶς, ἐνισχύονται οἱ εἰς τὰ Ὑπὸματα ἐργαζόμενοι πέραν τῶν κεκανονισμένων ὥρων καὶ διδεται κάποιον **περιεχόμενον** εἰς τοὺς βαθμούς, τὸ ὅποιον διὰ τῶν μισθολογικῶν ἰσοπεδώσεων ἀπωλέσθη. Καὶ αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι ἀσήμηνα ὅταν μάλιστα τὸ μέτρον ευεργετῆ τὴν **πολυηλεθεστέραν** καὶ τὴν **πλέον ἀξιοπρόσεκτον τάξιν τῶν Λογιστῶν.**

Ἡ 48ωρος ἀπεργία τῶν Τραπεζιτικῶν

Διὰ τοὺς γνωρίζοντας τοὺς τιμίους ἀγῶνας τοῦ Συλλόγου τῶν Ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἢ ὑπόθεσις τῆς 48ώρου ἀπεργίας εἶναι ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὅ,τι προεβλέψαμεν καὶ ὅ,τι ἐφοβηθῆμεν δυστυχῶς ἐγένεν. Ὁ Σύλλογος τῆς Ἐθνικῆς, ἀγωνισθεὶς νὰ ἀποτρέψῃ τὴν 48ωρον ἀπεργίαν ἐδικαιώθη, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐκ τῶν ὑστέρων. Εἶναι περιττὸν νὰ τονισθῆ ὅτι σὺχὶ ἡμεῖς ἐγκαταλείψαμεν τὸν ἀγῶνα τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ἐγκατελείφθημεν ὑπὸ εἰς ὅσα εἶχον **ὁμοφώνως** ἀποφασισθῆ ἀπὸ τῆς Ο.Ε.Τ.Ο καὶ τοῦτο ἐγένε συνειρῆ νέας σκέψεως ἑνὸς Συλλόγου, τὸν ὅποιον ἠκολούθησαν ἀναγκαστικῶς ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ οἱ λοιποὶ, **πλὴν τοῦ τῆς Ἐθνικῆς**, ὅστις ἔμεινε σταθερωτάτος εἰς τὰς ἀρχικὰς ἀρδωτάτας ἀποφάσεως τῆς Ο.Ε.Τ.Ο. περὶ ἀγῶνος ἀποφασιστικοῦ καὶ οὐχὶ ἀγῶνος καταδικασμένου ἐκ τῶν προτέρων εἰς ἀποτυχίαν καὶ συνεπαγομένου μειώσιν τῆς ἀγωνιστικῆς διαθέσεως τῶν συναδέλφων καὶ ἐπιδοδότησιν τῶν οἰτημάτων μας.

Ἡ ἐδελουσία τῶν ἀσθενῶν

Τὸ ζήτημα τῆς ἐδελουσίας ἐξόδου τῶν λόγω ἀσθενείας ἐκδηλωσάντων τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀποχωρήσουν ἐχρόνισσε καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι Συναδέλφοι ἀγωνιστοῦν. Ἐμπρὸς λοιπὸν νὰ δοθῆ τέλος καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ἄλλὰ με προσοχὴν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. Λέγομεν δὲ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς διὰ νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τοὺς ἀρμοδίους πρώτον

ὅτι ὁ Κανονισμὸς τοῦ Ταμείου Συντάξεων ὁμιλεῖ περὶ συνταξιοδότησεως μόνον τῶν ἀσθενῶν ἐκείνων, οἵτινες ἔχουν **πλήρη ἀνικανότητα**. Συνεπῶς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων —τὸ ὁποῖον σήμερον διοικεῖται πραγματικῶς καὶ δὲν ἐκτελεῖ ἐντολὰς, ὡς ἄλλοτε— θὰ ἐξετάσῃ ἐπιμελῶς τὰς περιπτώσεις πρὶν ἢ δεχθῆναι νὰ ἀπονεύμῃ συντάξεις καὶ ἄς σκεφθῶν τὴν γράφουν οἱ ἰατροί. Ἐκτός τούτου θὰ ἠδέλαμεν ἐπίσης νὰ μάθωμεν τί θὰ γίνῃ, ἂν λόγῳ πλήρους πράγματι ἀνικανότητος ἐξέλθῃ Συνάδελφός τις ὀλίγου μηνῆς μετὰ τὸ σημερινόν πανηγύρι τῆς ἐδελουσίας. Δηλαδή πῶς τὸ θλέπουσιν οἱ ἀρμοῖοι τὸ ἔργον των, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ μὲν σήμερον ἀποχωρῶν, λόγῳ ἀσθενείας, λαμβάνει **τὰς πάσης φύσεως ἀποδοχὰς** (ὄργανικὴν μισθόν, ἐπίδομα οἰκογενείας καὶ πολυετίας, συνεργεῖα, ποσοστὰ, παροχὰς εἰς χρήμα καὶ εἰς εἶδος, ἔκτακτα δῶρα καὶ ἐπιδόματα ἐορτῶν, δάνεια καὶ πάσης φύσεως πιστώσεις μέχρι τοῦ 62ου ἔτους, προαγωγὴν εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον βαθμὸν καὶ πέντε ἔτη συντάξιμα πλέον τῶν κανονικῶν) ἐνῶ ὁ μετὰ δύο, φερ' εἰπεῖν, μηνῶς μετ' αὐτόν, διὰ τὴν **αὐτὴν αἰτίαν ἀποχωρῶν**, ὅτε τοῦτέστι, θὰ ἔχη λήξῃ ἢ προθεσμίᾳ τῶν εὐεργετικῶν ὄρων τῆς ἐδελουσίας, θὰ λάβῃ ἐν ποσοστὸν τοῦ **ὄργανικοῦ μόνον μισθοῦ του**, ἄνευ ἄλλης τινὸς παροχῆς; Ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους οἱ ἀρμοῖοι τὸ εἶς βάρος τοῦ δευτέρου τερατοῦργημάτων; Ὁ κ. Διοικητὴς γνωρίζει τί τοῦ εἰσηγούνται; Ἴδου διατὶ ἡ ἐδελουσία δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος εἰς λάθῃ καὶ ἰδοῦ διατὶ ὁ Σύλλογος ἐπιμένει εἰς τὸ ὑποβληθέν καὶ δημοσιευθέν σχέδιόν του, ὅπερ προδίδει ὅλας τὰς περιπτώσεις καὶ ἀμβλύνει τὰς κτηνητὰς διαφορὰς. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ τὰς ἀπὸ σήμερον καὶ ἐφεξῆς ἀποχωρήσεις τῶν πραγματικῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν τὸ σχέδιον τοῦ Συλλόγου.

Αἱ ὑπάνδρῳ καὶ μητέρες Συνάδελφοι

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Συλλόγου ὑπεστήριξεν ὅτι κατὰ τὴν γενικὴν ἀνασύνταξιν τοῦ Προσωπικοῦ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ ληφθῇ καὶ τὸ μέτρον τῆς διευκολύνσεως πρὸς ἀποχώρησιν τῶν ὑπάνδρων καὶ μητέρων γυναικῶν Συνάδελφον ὑπὸ ὠρισμένας προϋποθέσεις οικονομικῶν ὄρων, χρόνου ὑπηρεσίας, διατηρήσεως τοῦ δικαιώματος ἐπιλογῆς ἐκ μέρους τῆς Τραπεζῆς καὶ ἐπιβαρύνσεως τοῦ ἴδρύματος καὶ μὲ τὴν ἀναλογούσαν αὐταῖς σύνταξιν μέχρι τῆς καταλήψεως των ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας. Εἰς τὴν ἄποψιν ταύτην ἐμμένομεν διότι εἶναι γενικῶς συμφέρουσα. Ὅτι, ἔχομεν νὰ προσδέσωμεν εἶναι ὅτι ὁ Σύλλογος πρέπει ἀπαραίτητος νὰ μετὰσχῃ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν καθορισμοῦ τῶν ὄρων ἐξόδου καὶ εἰς τὴν ἐπιλοχίαν τῶν μελλουσῶν νὰ ἐξέλθουν.

Τὰ ἐπίδομα Χειριστῶν καὶ Ταμιῶν

Ὁ κ. Διοικητὴς, τοῦ ὁποῖου εἶναι ἐκδηλὸς ἡ εὐαισθησία εἰς ζητήματα διακρίσεως καὶ ἡ ἀποστροφή του πρὸς τὰς ἐξαιρέσεις, πρέπει νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τοῦ ἐπίδοματος χειριστῶν καὶ χειριστριῶν ὁμοιομόρφως πρὸς τὰ λοιπὰ ἐπίδομα Προϊσταμένων κλπ.

Ὅτω τὸ ἐπίδομα τοῦτο ἦτο προπολεμικῶς τὸ ἡμισυ τοῦ ἐπίδοματος Προϊσταμένου καὶ ἤδη καταντᾶ νὰ εἶναι ὀλιγώτερον καὶ τοῦ ἐνός τρίτου διὰ τῆς μεθόδου τῶν συνεργειῶν. Καιρὸς εἶναι νὰ γίνῃ ἠμιαῖον τὸ ἐπίδομα χειριστῶν καὶ χειριστριῶν, νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς συνεργειακῆς ὥρας, ἀλλὰ καὶ νὰ περικυπτεῖται λέγῳ ἀσθενείας καὶ ἀπουσιῶν καθ' ὃν τρόπον ἀκριβῶς γίνεται καὶ διὰ τὰ ἐπίδομα Προϊσταμένων. Παρόμοιον ζήτημα γεννᾶται καὶ διὰ τὰ ἐπίδομα τῶν Ταμιῶν.

Νέα ἤδη

Ἄλλοτε διὰ νὰ τοποθετηθῇ ἓνας ὑπάλληλος εἰς καλλίτεραν θέσιν ἔπρεπε νὰ εἴχῃ ἐπιτυχίαν εἰς τὴν προηγουμένην ἀπολύτως καὶ πανθομολογουμένως. Σήμερον, ἐάν κρίνωμεν ἀπὸ μερικὰς τοποθετήσεις ποῦ ἐγγιναν τελευταίως, ἡ ἐπιτυχία ἢ μὴ δὲν ἀποτελεῖ πλέον ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν.

Καὶ εἴπειτα ἀξιούμεν ἀπὸ τὸ Προσωπικὸν προσήλωσιν εἰς τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, εἰς τὸ ὑπηρεσιακὸν καθῆκον καὶ ξεβραχιόνισμα στῆ δουλεία του.

Ὁ ρόλος τοῦ Συλλόγου

Ὁ Σύλλογος ζητεῖ νὰ ἐκπροσωπηθῇ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν προαγωγῶν μετὰ τὴν πεποιθῆσθαι ὅτι θὰ δευθῆσθῃ εἰς τὴν ἀντικειμενικὴν κρίσιν καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἀποτροπὴν ρουσφετιῶν. Ὁ κ. Διοικητὴς, δοτικῶς, ὡς ἰσχυρίζεται τοῦλαχιστον, θέλει δικαιουμένην, ἄς ἀποφασίσῃ τοῦτο, διότι ἀργὰ ἢ γρήγορα ὁ Σύλλογος τὴν συμμετοχὴν του θὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ θὰ εἶναι καλλίτερον νὰ τὸ ποσοφῆρ ἢ Διοίκησιν, παρὰ νὰ τὴν παρῶ ὁ Σύλλογος. Ἐάν ὁ Σύλλογος συμμετάσχῃ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Προαγωγῶν θὰ εἶναι ἐλεγχόμενος, ἐάν μείνῃ ἔξω θὰ εἶναι ἐλέγχων. Καὶ ὅμως δὲν ἀποφεύγει τὴν εὐθύνην του, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολή του. Αὐτὸ δὲν ἐκτιμᾶται; Ἐπὶ πλεόν δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὅτι δοκίαις δὲν εἰσηκούσθῃ ὁ Σύλλογος, συνέθεσαν πάντοτε κακὰ, πολλὰ τῶν ὁποίων ἀνεπαρόντως;

Οὐδεὶς φθόνος, ἀλλὰ...

Ψιθυρίζεται ὅτι διατίθενται κονδύλια διὰ τοὺς ἀνωτάτους λειτουργοὺς τῆς Τραπεζῆς ὑπὸ τύπον ἐξόδων παραστάσεως κ.λ.π. Τὸ ὅτι οἱ ἀνώτατοι λειτουργοὶ πρέπει νὰ ἀμειβῶνται οὐδεμία ἀντίρρησης καὶ οὐδεὶς φθόνος. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι τοῦτο πρέπει νὰ γίνεται ὑπὸ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, ἵνα τὸ γνωρίζῃ τὸ Προσωπικὸν καὶ δι' ἄλλων μὲν πολλοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἔχη τὴν ἔμπροκτον ἐρεσιν πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ἀνωτάτων ἀξιώματων τῆς ἱεραρχίας ζωηροτέρων. Ἐάν τὰ διαδιδόμενα εἶναι ἀληθῆ τότε πρέπει νὰ ἐκδοθῇ ἐγκύκλιος γνωστοποιούσα τὰς προθέτους ταύτας ἀποδοχῶν. Ἐάν ὅχι, νὰ γίνῃ ἐπίσημος καὶ ἐπευθύνος διαψεύσις των πρὸς τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Προσωπικοῦ, διότι οὐδὲν τὸ κρυπτόν δὲ μὴ φανερόν γενήσεται καὶ τότε ἡ εὐθύνη θὰ εἶναι μεγάλη. Ἄς μὴ λημονοῦμεν τὸν χαρακτήρα τῆς φυλῆς μας, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπηρεσιακὴν ἀνατροπὴν τοῦ Προσωπικοῦ τῆς ἰδικῆς μας Τραπεζῆς, ὅπερ δὲν ἀνεχεται, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, ὅτι γίνεται εἰς ἄλλα ἰδρύματα.